

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 2C/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517202735
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Danka Majdáková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2019:8517202735.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, sudkyňa Mgr. Danka Majdáková, v spore žalobcu N. G., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, XXX XX G. U., právne zastúpeného JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom so sídlom 17. novembra 14, 064 01 Stará Ľubovňa proti žalovanej Slovenská republika, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci - o zaplatenie 11 927,15 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1 859,63 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 859,63 eur za obdobie od 26.3.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 11 197,15 eur s 5,00 % úrokom z omeškania ročne od 26.3.2017 do zaplatenia ako aj nahradiť mu trovy konania, a to z titulu náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Uplatnená škoda predstavuje odmenu za právne zastúpenie v trestnom konaní vo výške 1 197,15 eur a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur. Podanú žalobu odôvodnil na skutkovom základe tým, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície, uznesením ČVS: ORP - 116/KP - SL - 2013 zo dňa 10.6.2013 vznesol voči nemu obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Predmetné uznesenie mu bolo doručené dňa 10.6.2013. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca dňa 12.6.2013 sťažnosť, ktorá bola okresnou prokuratúrou uznesením č.k. Pv 333/13-5 zo dňa 24.6.2013 zamietnutá. Upozornením vyšetrovateľa Policajného zboru zo dňa 3.10.2013 bol žalobca upozornený na to, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a súčasne vznesené obvinenie sa bude posudzovať ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1. ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Dňa 18.10.2016 bola na neho podaná obžaloba pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1. ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/208/2013 zo dňa 13.1.2016 bol žalobca spod obžaloby oslobodený. Proti tomuto rozsudku bolo podané odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2To/14/2016 zo dňa 25.5.2016 zamietol odvolanie. Žalobcovi tak vyššie popísaným postupom orgánov verejnej moci vznikla škoda pozostávajúca z trov obhajoby vo výške 1 927,15 eur, ktoré žalobca uhradil svojim obhajcom dňa 17.6.2013 - JUDr. Stanislavovi Lampartovi vo výške 111,29 eur a dňa 31.2017 - JUDr. Slavomírovi Firmentovi vo výške 1 815,86 eur. Nemajetkovú ujmu vo výške 10 000,- eur považoval z dôvodu, že trestné konanie negatívne ovplyvnilo jeho osobný život, a to bez ohľadu na to, že do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia by sa na neho malo hľadieť ako na nevinného. Už

samotný fakt trestného konania bol pre neho neprimeranou záťažou, pričom predmetné trestné stíhanie výrazne zasiahlo do jeho súkromného a osobného života, do jeho cti a dobrej povesti, a to tým viac, že sa jednalo o obvinenie nepravdivé a skutky sa vôbec nestali tak ako ich opisovali jeho príbuzní. Iba samotné konštatovanie porušenia práva pre žalobcu nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keďže trestné stíhanie hlboko zasiahlo do jeho súkromia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Nezákonným rozhodnutím mu bola spôsobená spoločenská, ako aj psychická ujma. Spoločenskú ujmu utrpel tým, že Stará Ľubovňa je malé mesto a v takom sa rýchlo rozšírila informácia o jeho obvinení a následne sa začali šíriť rôzne dezinformácie a fámy o jeho osobe, ktoré značne poškodili jeho povesť ako dovedty bezúhonnej osoby. To sa prejavilo aj v mieste žalobcovho podnikania - v obci Orlov, kde v dôsledku tejto skutočnosti na neho ľudia zazerali, šuškali si medzi sebou. Nepriamo to poškodilo a narušilo jeho podnikateľskú činnosť, jemu známe osoby a kamaráti mu potvrdzovali čo sa o ňom hovorí, ale po oslobodení spod obžaloby týmto ľuďom nikto nevysvetlil, že došlo k nespravodlivosti a žalobca bol zbavený viny. Utrpel však aj psychickú ujmu, ktorá sa ho dotkla najviac. Po obvinení sa dostal do depresí, stratil záujem o prácu, život. Stratil zmysel života. Dostavili sa úzkosť zo strachu o ďalšiu budúcnosť a s tým spojené zdravotné komplikácie, nechutenstvo do jedla, zlý resp. niekedy žiadny spánok. Trauma pri preberaní doporučených zásielok pretrváva dodnes. V neposlednom rade obava o slobodu. Po viacerých obdobných medializovaných kauzách žil v úzkosti a očakávaní, či pre neho nepríde polícia a nezačne riešiť jeho vec aj väzobné. Bol na tom tak zle, že si dohadoval cez blízkych liečenie u psychiatra, na strane druhej si nechcel pripustiť, že takúto pomoc potrebuje, aby tým u manželky nevyvolal pocit víťazstva. Tento stav trval skoro tri roky až do jeho oslobodenie spod obžaloby. Listom zo dňa 8.2.2017 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Predmetná žiadosť bola Generálnej prokuratúre doručená dňa 10.2.2017. Dňa 20.2.2017 mu bolo doručené stanovisko Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, v ktorom uviedla, že uznesenie vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, preto si svoj nárok na náhradu škody musí uplatňovať súdnou cestou.

2. Dňa 15.2.2018 doručil súd zástupcovi žalovanej - Generálnej prokuratúre, so sídlom Štúrova 2, Bratislava do vlastných rúk žalobu a jej prílohy. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila podaním doručeným súdu dňa 28.3.2018, v ktorom vyjadrila nesúhlas s podanou žalobou, pričom nárok žalobcu neuznala v celom rozsahu a žalobu považovala za nedôvodnú. Poukázala priebeh trestného konania tak v rámci prípravného konania ako aj konania na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 7T/203/2014. Ďalej poukázal na § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom je potrebné zdôrazniť, že zákonodarca pre vznesenie obvinenia nevyžaduje takú mieru istoty, ktorú vyžaduje pre postavenie obvineného pred súd a už vôbec nie takú mieru istoty, ktorú vyžaduje pre uznanie viny obžalovaného súdom. Presvedčenie o dôvodnosti podozrenia nie je totožné s presvedčením o vine, a preto k vzneseniu obvinenia stačí dostatočne zdôvodnená pravdepodobnosť, že určitá osoba spáchala trestný čin. Základnou úlohou pri rozhodovaní o sťažnosti obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia bolo posúdiť, či vyšetrovateľ postupoval v súlade so zákonnými kritériami uvedenými v ustanovení 206 odsek 1 Trestného poriadku, teda či z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplývajú také skutočnosti a skutkové zistenia, ktoré dostatočne nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo žalobcovi vznesené obvinenie, sa stal, že tento skutok je trestným činom, a že ho mal spáchať práve on. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. Zásady trestného konania boli dodržané, zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin, a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, pričom preukázanie viny obžalovanému je až vecou dokazovania pred súdom. Uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného práva nepredpokladá istotu, že sa skutok stal, že je trestným činom s istotou, že ho skutočne spáchal podozrivý. Uznesenie o vznesení obvinenia preto nie je nezákonným len z dôvodu, že sa nepotvrdila v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu. Zákon síce zakotvuje objektívnu zodpovednosť štátu, za spôsobenú škodu, avšak na druhej strane súčasne určuje podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné rozhodnúť o náhrade škody. Nemožno teda dospieť k záveru, že tieto uznesenia sú nezákonné, nakoľko nikdy neboli zmenené ani zrušené príslušným orgánom. Jediným orgánom, ktorý by mohol označené uznesenia zrušiť, je Generálny prokurátor Slovenskej republiky v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku, k čomu nedošlo, nakoľko žalobca, ako obvinený, návrh na postup podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku nepodal. Vo všeobecnosti možno uviesť, že skutočnosť, že súd žalobcu ako obžalovaného spod obžaloby oslobodil, nespôsobuje spätne nezákonnosť rozhodnutí orgánov prípravného konania. Ďalej poukázal na skutočnosť neexistujúceho mechanizmu, na základe ktorého by bolo možné obvinenému v prípade jeho

oslobodenia spod obžaloby uhradiť náklady vynaložené na jeho obhajobu. Podľa ustanovenia § 553 ods. 1 Trestného poriadku, štát neznáša vlastné trovy obvineného ani jeho výdavky spojené so zvolením obhajcu. Vylučuje možnosť náhrady trov obhajoby osobe, ktorá bola oslobodená spod obžaloby. Nemôže byť obchádzaná uplatňovaním nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý má naprávať jednoznačný nezákonný postup, pričom nezákonnosť musí byť konštatovaná príslušným orgánom. Za nezákonné možno považovať len také rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré nemalo zákonný podklad už v čase jeho vydania, a nie také rozhodnutie, ktoré síce bolo v čase jeho vydania zákonným rozhodnutím, ale na základe dokazovania vykonaného po jeho vydaní bol v trestnom konaní ustálený iný záver. Trestné konanie má svoje štádia, ktoré sú kvalitatívne odlišné a súčasne sa sčasti spravujú aj rozličnými pravidlami. Úlohou prípravného konania je vykonanie dokazovania, ktoré povedie k potvrdeniu alebo k vyvráteniu pôvodného podozrenia zo spáchania konkrétneho skutku kvalifikovaného ako určitý trestný čin a to konkrétnou osobou. Pre takýto záver svedčí už samotný názov tejto časti trestného konania - prípravné konanie. Trestné stíhanie vo veci sa vedie, keď je dané dôvodné podozrenie, že došlo ku spáchaniu trestného činu, ale ešte nie je možné určiť, ktorá osoba je z jeho spáchania podozrivá. Pre vznesenie obvinenia je potrebná určitá vyššia miera pravdepodobnosti, že skutku, naplňajúceho znaky skutkovej podstaty trestného činu, sa dopustila konkrétna osoba. Stačí ale iba určitá miera pravdepodobnosti, zákon nevyžaduje a ani nemôže vyžadovať úplnú istotu. Pre uskutočnenie prípravného konania sa nevyžaduje istota o existencii skutku, ani o osobe páchatela, resp. o zavinení konkrétnej osoby, pričom každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Trestný poriadok zakotvuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. K oslobodeniu žalobcu spod obžaloby je potrebné uviesť, že ak okresný súd bol toho názoru, že nebol daný dôvod na odmietnutie obžaloby a vrátenie veci prokurátorovi z dôvodu zistenia závažných procesných chýb najmä, že boli porušené ustanovenia zabezpečujúce práva obhajoby, postup súdu, ktorý prijal obžalobu a nariadil vo veci hlavné pojednávanie dokazuje, že bol toho názoru, že prípravné konanie bolo vykonané zákonne, prokurátor postupoval správne, dôvodne a zákonne, keď podal obžalobu. Žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody, keďže pre vydanie rozhodnutí orgánov prípravného konania, teda uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného, ktoré boli označené ako titul pre náhradu škody, boli splnené všetky zákonné podmienky. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme poukázal na ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. V podanej žalobe žalobca len všeobecne uvádza, že trestné stíhanie negatívne ovplyvnilo jeho osobný život a výrazne zasiahlo do jeho súkromného a osobného života, do jeho cti a dobrej povesti, pričom neskôr uviedol aj to, že sa o ňom šírili rôzne dezinformácie a fámy o jeho osobe, ktoré značne poškodili jeho povesť ako dovedty bezúhonnej osoby a to ako v mieste jeho trvalého bydliska v Starej U. a aj v mieste jeho podnikania v obci B., čo nepriamo poškodilo ako aj narušilo jeho podnikateľskú činnosť. Žalovaná poukázala na všeobecnosť týchto tvrdení. Žalobca nepreukázal ako negatívne ovplyvnilo trestné stíhanie jeho život, len konštatovanie o šírení dezinformácií a fám bez žiadneho pre žalobcu výrazného následku nie je ničím iným ako pokusom o získanie finančného prospechu z dôvodu oslobodenia spod obžaloby. Nijako nie je špecifikované akým spôsobom došlo k narušeniu jeho podnikateľskej činnosti a to s preukázaním súvisu s jeho trestným stíhaním. Poukázala na skutočnosť, že žalobca bol rozhodnutím Obvodného úradu Stará Ľubovňa právoplatne uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ustanovenia § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov tým, že dňa 06.01.2012 slovné aj fyzicky napadol svoju manželku T. G.. Poukázal na skutočnosť, že povesť žalobcu bola poškodená už pred vznesením obvinenia vyšetrovateľom Okresného riaditeľstva PZ v Starej Ľubovni. Ďalej žalovaná poukázala, že žalobca utrpel aj psychickú ujmu, ktorá sa ho dotkla najviac, pričom sa dostal do depresí, stratil záujem o prácu, život, stratil zmysel života. Dostavili sa úzkosti zo strachu a ďalšiu budúcnosť a s tým spojené zdravotné komplikácie, nechutenstvo do jedla, zlý resp. niekedy žiadny spánok. Žalobca si mal dohadovať liečenie u psychiatra, avšak žalovaná poukázala na to, že zo žaloby nevyplýva, či psychiatra nakoniec aj navštívil, ak áno, s akými výsledkami. Žalovaná namietala, že sa nedá jednoznačne určiť príčinná súvislosť medzi trestným stíhaním žalobcu a prípadným spôsobením psychickej ujmy. Poukázala na zlé rodinné vzťahy žalobcu, ktoré viedli k rozvodu jeho manželstva a s tým súvisiacimi problémami s vyporiadaním bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rozvratom jeho vzťahov s bývalou manželkou a s jeho dcérou. Z podanej žaloby nevyplýva kauzálny nexus medzi jeho údajnými psychickými a zdravotnými problémami a trestným stíhaním. Poukázala na to, že skôr ide o dôsledok jeho rozvodu a s tým súvisiacimi problémami. Poukázala na to, že ide o subjektívne tvrdenia žalobcu, ktoré nie sú v žalobe podložené žiadnym relevantným dôkazom, akým by mohla byť lekárska správa s príslušným diagnostickým záverom, keďže akýkoľvek zdravotný problém, ktorý by vznikol u žalobcu z dôvodu nezákonného rozhodnutia, musí žalobca preukázať lekáorskými správami. Samotné

zvažovanie návštevy psychiatra nepreukazuje samo o sebe žiaden následok trestného stíhania. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ktorú žiadal poukázala na jeho problémy už pred vznesením obvinenia, kedy počas výsluchu u znalca PhDr. Jozefa Kandalu uvádzal žalobca, že aj napriek svojim starostiam a strastiam sa cíti relatívne dobre, predtým v istom čase to už bolo hrozné, už to chcel vzdať, nebojovať, mať pokoj, vtedy trpel depresiami..., no nejako sa z toho dostal, spamätal sa. Okrem toho žalobca, keď hovoril o živote a vzájomnom manželskom živote spomenul strach z bývalej manželky, že čo si ešte vymyslí, že sa jej vyhýba ako len môže, že chcel by len normálne spokojne žiť, no že bude mať sťažený život až do smrti, práve kvôli nej... Aj jeho dcéra F. uviedla počas svojho výsluchu na vystupovanie svojho otca v jednom z momentov bol podľa nej v psychickom delíriu a až sa bála, aby mu náhodou neprešlo a neublížil mamke... Žalovaná namietala aj celkovú výšku trov obhajoby vo výške 1927,15 €, ktorá predstavuje odmenu právnych zástupcov v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi.

3. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej doručenom súdu dňa zotrval na argumentácii vo vzťahu k nároku na náhradu škody týkajúcej sa trov obhajoby v trestnom konaní. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme uviedol, že potom čom ho obvinili zo zločinu vydierania a povedali mu, aby si zabezpečil dobrého právniku bol ako zmyslov zbavený. Úplne ho to zlomilo, nevedel som sa smiať, rozprávať sa s ľuďmi, bál sa, že ho kedykoľvek môže polícia zatknúť. Nemohol poriadne spať, jedol s obťažami a nepravidelne. Bál sa, že skolabuje. Obmedzil svoje voľnočasové aktivity a hoci dovedy pomerne často bicykloval a chodil na turistiku, počas obdobia trestného stíhania tieto aktivity minimalizoval. Ak sa ich aj zúčastnil, okolie ho bralo inak. Na turistickej akcii ho vedúci akcie p. C. I., nezobral na D. M., pretože sa bál, že sa rozhodnem skočiť dole. Úplne sa zrútil, keď na neho exmanželka podala ďalšie trestné oznámenie, keď jej praskla voda na chalupe v B., čo som podľa nej mal tiež spôsobiť ja. Keď som sa to dozvedel, už tak dosť vyčerpaný som sa úplne zrútil, vtedy som nemohol nič robiť ani pracovať v obchode. Zavolať synovi do Prahy rozplakal som sa mu do telefónu a dal som inštrukcie, čo ma robiť keby sa mi niečo stalo, čo všetko ma zariadiť. Syn mu bol veľkou oporou a aj jemu vďačí za to, že to všetko prežil. Požiadal aj kamaráta p. D. M., ktorý má sestru psychiatricku o kontakt na ňu, aby ju v prípade nutnosti vyhľadal a aby mu pomohla. Po tom sa však trochu upokojil, keď sa začalo ukazovať, že manželka a dcéra klamú. Do oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu, konanie a s tým súvisiaci stres trval bezmála tri roky. Uvoľnenie nastalo až po tom keď odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom jeho prípad sa nikdy nemal dostať na súd. Poukázal tiež na správanie obyvateľov obce B., kde podniká, keď sa dozvedeli o trestnom stíhaní. Bol pre nich vyvrhel' spoločnosti, aspoň to tak cítil z ich správania. Samozrejme, že človek, ktorý ma úzkosť, nie je vyspatý, cíti sa nespravodlivo prenasledovaný a vyšetrovaný, nemôže normálne pracovať. Nevedel jednať s dodávateľmi, obchodnými zástupcami, preberať tovar keď stále myslel na políciu a súd. Uviedol, že človek vidí policajné auto a myslí si, že ho idú zavrieť. Poukázal na to, že všetky dôkazy, na základe ktorých ho súd oslobodil boli evidentné už skôr, minimálne už pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu pred skončením vyšetrovania. Prečo podával prokurátor obžalobu, keď zo spisu bolo už pred jej podaním zrejmé, že skutky sa nestali, prečo zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, keď dôkazy neboli jednoznačné a nespochybniteľné?

4. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu doručenom súdu dňa 2.7.2018 poukázala na svoje predchádzajúce vyjadrenie a zotrvala na nich. Rovnako na pojednávaní dňa 14.2.2019 žalobca, ako aj žalovaná zotrvali na svojej právnej a skutkovej argumentácii v zmysle žaloby a písomných vyjadrení k podanej žalobe. Žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že vo vzťahu k nemajetkovej ujme, že nebolo k preukázaniu k zhoršeniu kvality života žalobcu v príčinnej súvislosti s uvedeným trestným konaním vo vzťahu k žalobcovi. Poukázala na skutočnosť, že v rodine žalobcu v čase pred samotným začatím trestného konania dochádzalo k rodinným nezhodám. Dňa 16.5.2012 bol zo strany žalobcu podaný návrh na rozvod. Odišiel zo spoločnej domácnosti. Prvé problémy v manželstve nastali už v roku 2009 a to z dôvodu, že mu manželka vyčítala, že chodí na turistiku, že vysiada v krčme a vyčítala mu aj neveru. Na tomto mieste je potrebné tiež poukázať na tu skutočnosť, že v čase začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia N. G.. Bolo preukázané, že navrhovateľ bol rozhodnutím Obvodného úradu Stará Ľubovňa a právoplatne uznaný vinným z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Z toho vyplýva, že povest' žalobcu bola poškodená už pred vznesením obvinenia vyšetrovateľa OR PZ Stará Ľubovňa. Mala za to, že z podanej žaloby nevyplýva príčinná súvislosť medzi psychickými a zdravotnými problémami žalobcu a trestným stíhaním za predmetný skutok. Skôr ide o dôsledok rozvodu. Vo vzťahu k požadovanej náhrade škody pozostávajúcej z trov obhajoby poukázal na úkon právnej služby písomného vyjadrenia v súvislosti preštudovaní trestného spisu. Taktiež ako neúčelné trovy konania sa javí aj vysoká intenzita trov právnej služby - ďalšia porada s klientom a to s poukazom aj na dĺžku ich trvania. Namietal počet režijných paušálov, hoci v jeden deň boli vykonané úkony na

rovnakom mieste a v bezprostrednej časovej nadväznosti. Žalovaná žiadala žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

5. Svedok C. I. na pojednávaní dňa 21.2.2019 uviedol, že si pamätá na stretnutie so žalobcom, keď sa dozvedel o tom, že je trestne stíhaný. Bol bledý, vyzeral na umretie, povedal že pôjde do basy. Žalobca stále o tom rozprával až tak, že im dokonca liezol na nervy. Ťahalo sa to dlhšiu dobu. Najväčšiu obavu mal o neho v roku 2013, keď v lete išli na výstup na Rozsutec. Zakázal mu na ten výstup ako vedúci akcie ísť, pretože sa bál, aby sa mu niečo nestalo. Trvalo to všetko možno 3 roky, a to od roku 2012. Pred trestným stíhaním bol veselý človek, potom sa zmenil. Zneprijemňoval život aj ostatným tým svojim vysvetľovaním, že on nič nespravil. Žalobca nebol v poriadku ani v čase rozvodu. V poriadku bol až po rozvode. Súdne konania na neho nevlývali dobre.

6. Svedok D. M., na pojednávaní dňa 21.2.2019 uviedol, že žalobcu pozná od základnej školy, sporadicky sa stretávali v období trestného stíhania. Mal vážne problémy, bol v zlom psychickom stave, požiadal ho, aby ho skontaktoval so sestrou, ktorá je psychiatrickou. On sestru oslovil, no žalobca potom už za ňou nešiel. Neskôr žalobca povedal, že sa to zlepšilo. Bolo to v roku 2012 - 2013. Predtým to bol veselý človek, no v tom čase mu povedal, že ho nič nezaujíma. Stále o tom rozprával. Najhoršie to bolo keď ho stretol prvýkrát, kedy ho požiadal o vybavenie stretnutia so sestrou, ktorá je psychiatricka, no potom zhruba o dva týždne mu povedal, že to spracoval a že sa to ukludnilo. Kontakt na sestru žiadal v súvislosti s jeho trestným stíhaním.

7. Svedok N. G. ml., na pojednávaní dňa 21.2.2019 uviedol, že o trestnom stíhaní jeho otca - žalobcu sa dozvedel niekedy v roku 2015, no nemusí to byť presne. Uviedol, že trestné stíhanie bola pre neho stresujúci faktor, vtedy klesol na duchu. Celé to obdobie bolo pre neho stresujúce, rozvod a všetko čo s tým súviselo, avšak najviac stresujúcim faktorom bolo to trestné stíhanie, pretože mu hrozilo obmedzenie na osobnej slobode. So žalobcom sa kontaktoval denne, stretávali sa každý druhý mesiac, buď on chodil domov, alebo žalobca chodil za ním do C.. V C. žije od roku 2012. Vycítil, že sa bojí o vlastný život. Cítil, že otec - žalobca stráca kompetencie, že prestáva zvládať túto situáciu. Kritické obdobie bolo asi jeden rok. Určite to boli pre neho stresujúce situácie aj rozvod a konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, ale tieto zvládal. Najväčším stresom pre neho bolo to trestné stíhanie. Žalobca vykonával tú istú prácu. Z rozprávania žalobcu vedel, že po začatí trestného stíhania robil chyby, zmätky, že tá myseľ bola niekde inde. S odstupom času začal byť viac ľudský, no bezprostredne po začatí trestného stíhania nemal žiaden súkromný život. K vyhľadaniu odbornej pomoci sa nevedel vyjadriť, ale určite to zvažoval.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a jej príloh ako aj vyjadrení žalovanej a ich príloh a vykonal dokazovanie čítaním a oznamovaním obsahu listín tvoriacich súdny spis ako aj obsahom kópie spisového materiálu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 7T/208/2013, zistil, že:

Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Stará Ľubovňa ČVS: ORP-116/JP-SL-2013 zo dňa 10.6.2013, bolo začaté proti žalobcovi trestné stíhanie za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Dňa 12.6.2012 podal žalobca proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa uznesením č.k. Pv 333/13-5 zo dňa 24.6.2013 zamietol ako nedôvodnú. Dňa 3.10.2013 bola zmenená právna kvalifikácia skutku na prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Následne prokurátor Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa dňa 18.10.2013 podal na Okresný súd Stará Ľubovňa na žalobcu obžalobu. Žalobca v priebehu trestného konania dňa 12.6.2013 udelil plnomocenstvo na zastupovanie v trestnom konaní najprv JUDr. Stanislavovi Lampartovi, advokátovi, ktorú následne toho istého dňa aj odvolal. Dňa 29.7.2013 udelil plnomocenstvo pre trestné konanie JUDr. Slavomírovi Firmentovi, advokátovi, ktorý ho zastupoval až do právoplatného skončenia trestného konania. Okresný súd Stará Ľubovňa rozsudkom č.k. 7T/208/2013-436 zo dňa 13.1.2016, ktorý nadobudlo právoplatnosť dňa 25.5.2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2To/14/2016 zo dňa 25.5.2016, ktorým bolo odvolanie okresného prokurátora zamietnuté, obžalovaného - žalobcu podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný. Obhajca žalobcu - JUDr. Stanislav Lampart, advokát si za ním poskytnuté úkony právnej služby u žalobcu uplatnil odmenu vo výške 111,29 eur. Žalobca predmetnú odmenu uhradil dňa 17.6.2013. Žalobcovi boli ním poskytnuté úkony právnych služieb, a to prevzatie a príprava

obhajoby vrátane prvej porady s klientom, spísanie sťažnosti dňa 12.6.2013 a účasť na výsluchu dňa 12.6.2013. Obhájca žalobcu - JUDr. Slavomír Firment, advokát si vyúčtoval úkony právnych služieb poskytnutých žalobcovi v rámci obhajoby faktúrou č. 03-07/2016 zo dňa 15.8.2016 vyúčtoval žalobcovi odmenu a náhrady za poskytnuté právne služby v trestnom konaní v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vo výške 1 815,46 eur. Žalobca uhradil právnomu zástupcovi uvedenú sumu dňa 30.1.2017 na účet právneho zástupcu. Právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 8.2.2017 adresoval Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bola doručená dňa 10.2.2017. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky podaním zo dňa 20.3.2017 doručeným právnomu zástupcovi žalobcu dňa 25.3.2016 adresovala právnomu zástupcovi žalobcu odpoveď s tým, že uplatnený nárok na náhradu škody nebude uspokojený. Žalobca si podanou žalobou uplatňoval aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur z dôvodu, že trestným konaním negatívne ovplyvnilo jeho osobný život a výrazne zasiahlo do jeho súkromného a osobného života, do jeho cti a dobrej povesti, a to nielen v meste kde žije ale aj v obci, kde podniká.

9. Pri posudzovaní podanej žaloby súd vychádzal z nasledovných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.1.2013.

10. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z., tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

8. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

9. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

10. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. f/, písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

11. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

12. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

13. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

14. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

15. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

16. Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

17. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

18. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

19. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

20. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

21. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

22. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

23. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

24. Podľa § 12 ods. 3 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu,

25. Podľa § 12 ods. 6 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. na zmenu kvalifikácie trestného činu v trestnom konaní sa neprihliada.

26. Podľa § 14 ods. 1 písm. a), b) a c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby:

a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom,

b) písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej,

c) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo na konaní pred súdom alebo iným orgánom, na konaní o dohode o vine a treste, na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

27. Podľa § 14 ods. 4 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Odmena vo výške jednej tretiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby ďalšia porada alebo rokovanie s klientom, kratšia ako jedna hodina.

28. Podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odňatia slobody,

29. Podľa § 14 ods. 5 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby zastupovanie alebo obhajoba na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie, alebo zastupovanie a obhajoba na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci.

30. Podľa § 15 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., advokát má popri nároku na odmenu aj nárok

a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,

b) na náhradu za stratu času (§ 17).

31. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

32. Podľa § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy,⁵ ak táto vyhláška neustanovuje inak.

33. Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

34. Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

35. Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

36. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

37. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

38. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

39. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, ďalej existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.

40. Otázka, či štát zodpovedá za škodu aj v prípade, že došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, sa riešila už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, a to napr. aj v rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 194/2010 z 30.3.2011: "V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých rozhodnutiach. Ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie a v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená."

41. V súlade s ustálenou súdnou praxou štát zodpovedá za škodu spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia, ktoré sa skončilo zastavením alebo oslobodením spod obžaloby. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zásadne právo na náhradu škody vrátane náhrady nákladov na trovy obhajoby. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku (ide o „kvázi-nezákonné“ rozhodnutie). Na takýto prípad je potrebné aplikovať právnu úpravu, ktorá je danému prípadu najbližšia, a to úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

42. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Je teda možné súhlasiť s argumentáciou

žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Podobne možno prisvedčiť žalovanej, že trestné stíhanie vo veci sa vedie, keď je dané dôvodné podozrenie, že došlo ku spáchaniu trestného činu, ale ešte nie je možné určiť, ktorá osoba je z jeho spáchania podozrivá. Stačí iba určitá miera pravdepodobnosti, zákon nevyžaduje a ani nemôže vyžadovať úplnú istotu. Pre uskutočnenie prípravného konania sa nevyžaduje istota o existencii skutku, ani o osobe páchatela, resp. o zavinení konkrétnej osoby. Rovnako sa môže meniť aj právna kvalifikácia skutku. Každý proti komu sa vedie trestné konanie sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu. Ani pre podanie obžaloby zákon nevyžaduje absolútnu istotu o vine (takýto záver nakoniec môže urobiť jedine súd); teda v prípade ako tento, keď formálne boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty stíhaných trestných činov a konečné meritórne rozhodnutie sa opiera iba o materiálnu stránku veci - závažnosť konania, vznesenie obvinenia, zamietnutie sťažnosti proti vzneseniu obvinenia a podanie obžaloby nemožno považovať za pochybenie orgánov činných v trestnom konaní. Ako však už bolo uvedené vyššie, zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie či porušenie právnej povinnosti konkrétnym orgánom verejnej správy. Teda aj keď trestné stíhanie sa v čase, keď bolo vedené, javilo ako zákonné a dôvodné, v súlade s ustálenou judikatúrou ho vzhľadom na jeho konečný výsledok treba považovať za nezákonné (uplatňuje sa fikcia nezákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania) práve v dôsledku právoplatného oslobodzujúceho rozsudku.

43. Zodpovednosť štátu je (až na prípady hodné osobitného zreteľa) podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov, smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu. Vznik tejto zodpovednosti ďalej predpokladá, že sa nezákonné rozhodnutie zrušilo, teda zbavilo právoplatnosti. Teda jedným z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je preukázaná nezákonnosť rozhodnutia, ktorá viedla ku vzniku škody. Podľa cit. § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je možné nárok uplatniť iba ak bolo príslušné rozhodnutie zrušené alebo zmenené. Zákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia nie je možné riešiť v konaní o náhrade škody, za ktorú má zodpovedať štát, ako predbežnú otázku. Uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné, preto v súvislosti s ním prichádza do úvahy použité výnimočné ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Súd na tomto mieste poukazuje aj na námietku žalovanej týkajúcu sa neuplatnenia postupu zo strany žalobcu v prípravnom konaní v zmysle § 363 a nasl. Trestného poriadku, na ktorú sa však tu nedá prihliadať. V tomto ustanovení je upravené zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní zo strany generálneho prokurátora, pričom však nejde o riadny opravný prostriedok, ale o mimoriadny opravný prostriedok, ktorý umožňuje generálnemu prokurátorovi napraviť nezákonnosť vo veciach v prípravnom konaní, v ktorom ešte nekonal súd. Teda, ako to bolo už uvedené, v prípade zrušenia právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní generálnym prokurátorom ide o mimoriadny opravný prostriedok a nie o riadny opravný prostriedok tak, ako to predpokladá v § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., preto zo strany žalobcu nebolo potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody uplatniť tento postup v prípravnom konaní.

44. V danom prípade bol žalobca v príslušnom trestnom konaní oslobodený spod obžaloby podanej prokurátorom Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa dňa 24.6.2013 pod sp. zn. Pv 333/13 Okresnému súdu Stará Ľubovňa, pričom je potrebné zdôrazniť, že žalobca v trestnom konaní podal riadne a včas sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, na základe ktorého bolo trestné konanie vedené voči nemu, ktorá sťažnosť ako riadny opravný prostriedok bola prokurátorom Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa zamietnutá a teda uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť, avšak samotné oslobodenie žalobcu spod obžaloby podanej po skončení vyšetrovania skutku uvedeného v uznesení povereného príslušníka policajného zboru o vznesení obvinenia žalobcovi v trestnom konaní znamená v konečnom dôsledku zrušenie príslušných právoplatných uznesení povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície Stará Ľubovňa o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť. Inštitút nezákonnosti v tomto konaní teda súd neskúma v intenciách rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní a súdu v medziach ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ale v rozsahu ustanovenom zákonom č. 514/2003 Z.z., a to vychádzajúc zo zmyslu a účelu uvedeného zákona. Fundamentálnym predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú

právoplatným nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci je podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. jeho zrušenie alebo zmena pre nezakonnosť príslušným orgánom, ak súčasne poškodený podal proti takémuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov a nejde o prípad hodný osobitného zreteľa. Pre správnu interpretáciu uvedeného ustanovenia v časti zrušenia, resp. zmeny, nezákonného rozhodnutia je potrebné splnenie tejto podmienky v tomto prípade vykladať extenzívne. Zmyslu a účelu tohto ustanovenia zodpovedá výklad, podľa ktorého, rovnaké dôsledky ako zrušenie, resp. zmena nezákonného rozhodnutia o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, má tiež rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. V uvedenom prípade právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku trestné konanie skončilo, čo znamená, že v konaní pred súdom sa spáchanie trestného činu nepotvrdilo a zakladá to nezakonnosť rozhodnutí o vznesení obvinenia, ktorých dôsledkom následne bolo samotné podanie obžaloby. Danosť nezakonnosti rozhodnutia sa nemusí prejavíť na začiatku trestného stíhania, prípadne v čase podania obžaloby, ale môže byť zistená a konštatovaná až v konečnom rozhodnutí v konaní pred súdom, avšak ani uvedená skutočnosť štát nezabavuje zodpovednosti za škodu, ktorá v dôsledku takéhoto zistenia (napr. oslobodzujúcim rozsudkom) dotknutému subjektu vznikla v podobe jeho nákladov a trov konania, a ktorá sa v takom prípade primárne odvíja od príslušného rozhodnutia, počnúc ktorým bolo trestné stíhanie vedené voči konkrétnej osobe, t.j. od uznesenia o vznesení obvinenia.

45. Súd pri rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákona, keď základ návrhu považoval za daný tým, že žalobca bol spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný. Žalobca preto má právo na náhradu škody (§ 5 ods. 1 zákona) z dôvodu, že bol spod obžaloby oslobodený, a za takúto škodu štát objektívne zodpovedá.

46. V danom prípade žalobcovi vznikla škoda v dôsledku uznesenia povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odbor kriminálnej polície Stará Ľubovňa, ČVS: ORP-116/KP-SL-2013 zo dňa 10.6.2013, ako aj uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 333/13 zo dňa 24.6.2013 o zamietnutí sťažnosti obvineného proti tomuto uzneseniu. Tieto dve uznesenia je potrebné posudzovať spoločne, ako jeden celok, keďže sťažnosť je opravným prostriedkom proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Škoda ďalej navrhovateľovi vznikala aj v dôsledku podania obžaloby, čo je rozhodnutie prokurátora sui generis. Spôsobená škoda je v priamej príčinnej súvislosti so všetkými týmito rozhodnutiami, pretože k škode (spočívajúcej najmä v trovách obhajoby pri ďalších úkonoch trestného konania) by nebolo došlo, ak by nebolo vydané uznesenie o vznesení obvinenia, ale ani vtedy, ak by uznesenie o vznesení obvinenia bolo na základe sťažnosti obvineného prokurátorom zrušené. Ak súdna prax, ako bolo uvedené vyššie, ustálila pre prípad oslobodenia spod obžaloby fikciu nezakonnosti uznesenia o vznesení obvinenia (pritom, ako už tiež bolo uvedené vyššie, nejde o konštatovanie skutočnej nezakonnosti daných rozhodnutí od momentu ich vydania, ale o objektívnu zodpovednosť za ich vydanie, ak neskôr došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby). Keďže súd zistil nezakonnosť (vyslovenú implicitne oslobodzujúcim rozsudkom z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný) uznesenie o vznesení obvinenia v spojitosti s uznesením o zamietnutí sťažnosti obvineného (žalobcu) a s následným pokračovaním trestného stíhania voči žalobcovi, a súčasne súd zistil splnenie podmienky predbežného prerokovania nároku podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (príčom súčasne zistil totožnosť predbežne prerokovaného nároku s nárokom uplatneným v tomto súdnom konaní, aj totožnosť skutkového zdôvodnenia), treba od momentu právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku považovať vznesenie obvinenia a na jeho podklade vedené trestné stíhanie voči žalobcovi za nezákonné rozhodnutie, za ktoré štát zodpovedá podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

47. V súvislosti s trestným konaním, ktoré skončilo právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/203/2013 zo dňa 13.1.2016 oslobodením žalobcu spod obžaloby v celom rozsahu, vznikla žalobcovi škoda pozostávajúca z trov konania, ktoré v danom prípade predstavujú trovy, ktoré musel uhradiť svojmu obhajcovi, ktorého si v danom konaní zvolil. Za túto škodu nepochybne v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovedá štát a tejto zodpovednosti, keďže vznik príslušných nákladov žalobcu v trestnom konaní bol podmienený jeho vedením voči žalobcovi na podklade rozhodnutí, ktoré vzhľadom na oslobodenie žalobcu spod podanej obžaloby treba považovať za nezákonné, sa štát nemôže zbaviť. Ak totiž v trestnom konaní fyzická osoba vynaložila náklady na trovy obhajoby smerujúce k odstráneniu nežiaducich právnych dôsledkov na ňu ako obvineného, resp. obžalovaného (tu išlo o žalobcu) štát zodpovedá za takto vzniknutú škodu podľa § 1 písm. a/, § 3 ods. 1 písmeno a/ zák. č.

514/2003 Z.z., a to čo sa týka trov konania - trov obhajoby - bez ohľadu na skutočnosť, či v trestnom konaní bol obvinenému obhajca ustanovený alebo či si ho zvolil sám. Je ústavne zaručeným právom každého mať právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom (Ústava SR, Čl. 47 ods. 2), a tiež v zmysle § 34 ods. 1 Trestného poriadku obvinený má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom, pričom nie je rozhodujúce v ktorom štádiu trestného konania si obvinený obhajcu zvolí.

48. Z vyššie uvedených skutočností je zrejmý vznik škody na strane žalobcu v súvislosti s jeho trestným stíhaním, ktoré bolo vedené voči nemu a skončené oslobodzujúcim rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 7T/208/2013, nezákonnosť rozhodnutia povereného príslušníka policajného zboru, na základe ktorého bolo toto trestné konanie voči žalobcovi vedené, ako aj príčinná súvislosť medzi uvedeným rozhodnutím povereného príslušníka policajného zboru a vznikom škody na strane žalobcu, pričom žalobca pred podaním žaloby splnil podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a je preukázané, že jeho nároky na náhradu škody doposiaľ neboli ani čiastočne uspokojené, preto sa so svojimi nárokmi oprávnene obrátil na súd.

49. Ďalej súd poukazuje na skutočnosť, že štátnym orgánom oprávneným konať za Slovenskú republiku v prípade uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom policajného zboru, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu za situácie, že poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu príslušnému podľa predpisov je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Prokurátor svojím aktívnym konaním, t. j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby, zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec, preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužívajúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené závery súdu týkajúce sa nároku na náhradu škody, pristúpil súd následne k preskúmaniu oprávnenosti jednotlivých žalobcom uplatnených nárokov, predstavujúcich náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní mu vyúčtovaných jeho právnym zástupcom, čo do ich výšky, pričom dospel k záveru, že v tomto smere je podaná žaloba iba čiastočne dôvodná.

51. Náhrada škody v časti trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní - t.j. trov jeho obhajoby advokátom - bola žalobcom požadovaná vo výške spolu 1 927,15 eur (suma 111,29 eur vyplatená JUDr. Stanislavovi Lampartovi a suma 1 815,86 eur vyplatená JUDr. Slavomírovi Firmentovi).

52. Náhradu škody súd priznal žalobcovi na základe vykonaného dokazovania vo výške 1 737,67 eur, v súlade s platnou a v čase jej poskytovania jednotlivých úkonov právnych služieb účinnou právnou úpravou tak, ako je to uvedené nižšie. Trovy trestného konania boli žalobcovi jeho obhajcom - JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom vyúčtované faktúrou č. 03-07/2018 zo dňa 15.7.2016, splatnou dňa 15.8.2016, pričom k jej úhrade došlo žalobcom dňa 30.1.2017. Obhajcom - JUDr. Stanislavom Lampartom boli trovy trestného konania žalobcovi vyúčtované vo výške 111,29 eur, a to za prvé dva úkony právnych služieb prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej - sťažnosť proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Odboru kriminálnej polície ČVS: ORP - 116/KP - SL - 2013 zo dňa 10.6.2013. Súd mal preukázané žalobcom poskytnuté úkony právnych služieb vo výške súdom priznanej náhrady škody.

53. Vo vzťahu k žalobcovi bolo začaté stíhanie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, Trestného zákona, kde horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby bola 6 rokov. Na základe uvedeného základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavovala v zmysle § 1 ods. 3 a § 12 ods. 3 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. počas celej doby obhajoby 1/8 výpočtového základu, na tom nič nezmenila ani kvalifikácie trestného činu v priebehu trestného konania na prečin nebezpečného

vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods.2 písm. b) Trestného zákona (§ 12 ods. 6 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) t.j.:

- pri úkonoch právnych služieb poskytnutých v roku 2013: 1/8 zo sumy 695,41 eur (výpočtový základ za rok 2009) - teda suma 86,93 eur;
  - pri úkonoch právnych služieb poskytnutých v roku 2014: 1/8 zo sumy 721,40 eur (výpočtový základ za rok 2010) - teda suma 90,17 eur;
  - pri úkonoch právnych služieb poskytnutých v roku 2015: 1/8 zo sumy 741,- eur (výpočtový základ za rok 2011) - teda suma 92,63 v roku 2016: 1/8 zo sumy 763,- eur (výpočtový základ za rok 2012) - teda suma 95,37 eur;
- pričom počas celej doby obhajoby v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. platila úprava, že od klienta možno požadovať náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby.

54. Na základe uvedeného náhradu škody, ktorú bol žalobca oprávnený požadovať z titulu vyplatených odmien za jednotlivé úkony právnych služieb a súvisiacich náhrad obhajcu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (ďalej tiež len „cit. vyhlášky“, resp. „cit. vyhl.“) - tzv. režijný paušál (v ďalšom texte sú uvádzané odkazy ustanovenia § 14 cit. vyhl. /rešpektujúc príslušné prechodné ustanovenia cit. vyhl./ v znení platnom a účinnom v čase vykonania toho-ktorého úkonu právnej služby), pozostáva z:

1. odmena vo výške 111,29 eur za úkony právnej služby poskytnuté žalobcovi obhajcom JUDr. Stanislavom Lampartom, advokátom zo dňa 12.6.2013 - prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom (§ 14 ods. 1 písm. a/ cit. vyhl.), sťažnosť (§ 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhl.), účasť pri vyšetrovacom úkone - výsluch obvineného - Ján Staš - (§ 14 ods. 1 písm. d/ cit. vyhl.) žalobcovi za tieto tri úkony v prípade postupu popísaného vyššie by patrila vyššie odmena, avšak uhrádza sa skutočná škoda, teda reálne vynaložené náklady súvisiace s obhajobou v trestnom konaní preto mu súd priznal jej náhradu v tejto výške.

Ďalej súd priznal žalobcovi náhradu v súvislosti s obhajobou poskytnutou mu obhajcom JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom za tieto úkony právnych služieb

2. odmena á 86,93 eur za úkon zo dňa 23.9.2013 - účasť pri vyšetrovacom úkone - výsluch svedka - U. trvanie úkonu 13:00 hod. - 13:25 hod., (§ 14 ods. 1 písm. d/ cit. vyhl.) a náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 7,81 eur;

3. odmena á 57,95 eur za úkon zo dňa 23.9.2013 - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom trvanie úkonu 10:00 hod. - 11:30 hod., (§ 14 ods. 2 písm. a/ cit. vyhl.) a náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 7,81 eur;

4. odmena á 86,93 eur za úkon z 26.9.2013 - záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu od 8:00 hod. - 9:10 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 7,81 eur;

5. odmena á 22,54 eur za úkon z 6.2.2014 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 9.00 hod. - 9:10 hod. (§ 14 ods. 5 písm. b/ cit. vyhl. - spoločný úkon) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,04 eur;

6. odmena á 90,17 eur za úkon z 3.4.2014 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 10:00 hod. - 11:55 hod. § 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,04 eur;

7. odmena á 30,87 eur za úkon zo dňa 5.2.2015 - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom trvanie úkonu 11:20 hod. - 11:45 hod., (§ 14 ods. 4 písm. a/ cit. vyhl.) a náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;

8. odmena á 185,26 eur (2x 92,63 eur) za úkon zo dňa 5.2.2015 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 12:00 hod. - 14:15 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;

9. odmena á 185,26 eur (2x 92,63 eur) za úkon zo dňa 7.5.2015 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 9:00 hod. - 12:35 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;

9. odmena á 61,75 eur za úkon zo dňa 5.8.2015 - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom trvanie úkonu 9:30 hod. - 10:55 hod., (§ 14 ods. 2 písm. a/ cit. vyhl.) a náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;

10. odmena á 185,26 eur (2x 92,63 eur) za úkon zo dňa 6.8.2015 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 9:00 hod. - 12:23 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;

11. odmena á 92,63 eur za úkon zo dňa 14.10.2015 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 9:00 hod. - 9:55 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,39 eur;
12. odmena á 190,74 eur (2x 95,37 eur) za úkon zo dňa 13.1.2016 - účasť na konaní pred súdom - hlavné pojednávanie OS Stará Ľubovňa - trvanie úkonu od 9:00 hod. - 12:24 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,58 eur;
13. odmena á 95,37 eur za úkon zo dňa 4.5.2016 - písomné podanie na iný orgán vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu (§ 14 ods. 1 písm. b/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,58 eur;
14. odmena á 65,38 eur za úkon zo dňa 24.5.2016 - ďalšia porada alebo rokovanie s klientom trvanie úkonu 10:30 hod. - 15:55 hod., (§ 14 ods. 2 písm. a/ cit. vyhl.) a náhrada podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,58 eur;
13. odmena á 95,37 eur za úkon zo dňa 25.5.2016 - účasť na konaní pred súdom - verejné zasadnutie KS Prešov - trvanie úkonu od 10:30 hod. - 11:10 hod. (§ 14 ods. 1 písm. c/ cit. vyhl.) a náhrada v súvislosti s týmto úkonom podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky á 8,58 eur;

Spolu odmena za jednotlivé úkony právnych služieb a hotové výdavky vo výške 1 767,87 eur.

55. Žalobca okrem odmeny za jednotlivé úkony právnej služby bol povinný taktiež zaplatiť v súvislosti s jeho obhajobou obhajcovi aj preukázané cestovné výdavky podľa § 16 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., a náhradu za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., teda v súvislosti s každou cestou jeho obhajcu na úkony mimo sídla obhajcu preukázané cestovné výdavky, a to s poukazom na § 73 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z. (a zákon č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách) a náhradu za stratu času za čas strávený cestou do tohto miesta a späť vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu. Súd priznal žalobcovi náhradu cestovných výdavkov súvisiacich s cestou zo dňa 25.5.2016 - verejné zasadnutie na KS Prešov podľa § 15 písm. a), § 16 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 665/2004 Z.z. a zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách vo výške 5,86 eur (vzdialenosť Prešov - Stará Ľubovňa a späť 130 km, cena PHM: 1,025 eur/l, spotreba 4,4 l/100 km). Žalobca si nárok na základnú náhradu pre osobné cestné motorové vozidlá 0,183 eur/1 km - neuplatnil. Súd priznal ako náhradu škody v zmysle § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. aj za náhradu za stratu času predstavujúca jednu šesťdesiatinu výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu, ktorá v roku 2016 predstavovala sumu 14,30 eur. Na základe uvedeného je žalobca oprávnený požadovať od žalovanej túto náhradu v zmysle jeho vyčíslenia z titulu náhrady škody takto v súvislosti s cestou obhajcu dňa 25.5.2016 zo Starej Ľubovne do Prešova na verejné zasadnutie na krajskom súde a späť vo výške 14,30 eur za jednu polhodinu, t.j. spolu za 6 polhodín spolu 85,80 eur.

56. Súd nepriznal žalobcovi odmenu a hotové výdavky za jemu obhajcom JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom vyúčtovaný úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia. Predmetný úkon právnej služby už bol raz žalobcovi priznaný, a to pri prevzatí zastúpenia jeho pôvodným obhajcom JUDr. Stanislavom Lampartom. Nemožno od žalovanej spravodlivo vyžadovať, aby znášala náklady žalobcu, ktoré vznikli zmenou jeho obhajcu - právneho zástupcu. Pri zmene právneho zástupcu je dôvodné priznať odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia iba raz. V opačnom prípade by dochádzalo k zneužívaniu tohto ustanovenia neustálymi zmenami obhajcu - právneho zástupcu, čo je neprípustné. Právom žalobcu je zvoliť si obhajcu - právneho zástupcu a rovnako je jeho právom aj zmeniť svoje rozhodnutie a splnomocniť iného obhajcu - právneho zástupcu na zastupovanie v konaní. Nemožno však vyžadovať od žalovanej, aby znášala takto vzniknuté trovy konania. Pri zmene právneho zastúpenia sa odmena za úkon prevzatie a príprava zastúpenia priznáva iba raz. Súd preto v tejto časti žalobcom uplatnenej škody v súvislosti s týmto úkonom právnej služby žalobu zamietol. Súd rovnako nepriznal žalobcovi odmenu a hotové výdavky za jemu obhajcom JUDr. Slavomírom Firmentom, advokátom vyúčtovaný úkon právnej služby - písomné vyjadrenie v súvislosti so záverečným preštudovaním vyšetrovacieho spisu. Súd tento úkon právnej služby poskytnutý žalobcovi považoval za neúčelný, nakoľko žalobca sa v tomto úkone vyjadroval k dokazovaniu vykonanému v prípravnom konaní, pričom takto mohol urobiť aj v konaní pred súdom. V predmetnom podaní nenavrhol žiadne nové dôkazy. Súd preto žalobcovi ako náhradu škody predstavujúcu vyplatenú odmenu za tento úkon právnej služby nepriznal.

57. Vo vzťahu k námietkam žalovanej týkajúcich sa intenzity úkonov právnych služieb týkajúcich sa porád s klientom súd poukazuje na to, že súd nemal pochybnosti o účelnosti a dôvodnosti týchto úkonov

právnej služba poskytnutých žalobcovi. V danom prípade ide o doplnkový úkon právnej služby, ktorý by mal vždy predchádzať úkonu obhajoby v trestnej veci podstatný pre konečné posúdenie danej veci, čo v tomto prípade bolo potvrdené, keď tieto porady boli vykonané buď pred hlavným pojednávaním alebo pred spisovaním vyjadrenia k odvolaniu, alebo pred výsluchom podstatných svedkov pre obajobu. Súd preto tejto námietke žalovanej nevyhovel, navyše žalovaná nijako bližšie nešpecifikovala v čom mala byť podľa jej názoru intenzita porád neúčelná. Rovnako súd nesúhlasil ani s námietkou žalovanej vo vzťahu k náhrade hotových výdavkov tzv. režijných paušálov. Je síce pravdou, že niektoré úkony právnych služieb žalobcu boli poskytnuté v jeden deň, avšak nikdy nie na tom istom mieste, keď napríklad úkon právnej služby porada s klientom dňa 5.2.2015 a hlavné pojednávanie konané dňa 5.2.2015 neboli na tom istom mieste, pričom pojednávanie bolo v budove súdu a porada v kancelárii obhajcu .

58. Na základe vyššie uvedených skutočností tak náhrada škody z titulu trov právneho zastúpenia žalobcu v príslušnom trestnom konaní, na ktorú je potrebné žalovanú zaviazat', predstavuje spolu sumu 1 859,53 eur. Preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 859,53 eur.

59. Čo sa týka úroku z omeškania zo sumy priznanej istiny, súd právo na zaplatenie uvedeného úroku z omeškania žalobcovi priznal odo dňa 26.3.2017 tak, ako to požadoval žalobca. Podmienkou žalovateľnosti v tomto konaní uplatnených nárokov je podanie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ktorá bola na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky doručená dňa 10.2.2017. Podľa § 16 ods. 4 uvedeného zákona môže príslušný orgán uspokojiť nárok na náhradu škody do šiestich mesiacov od prijatia (t.j. jej doručenia) žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, resp. žalobca si môže uplatňovať úrok z omeškania v zmysle tohto zákonného ustanovenia najskôr dňom oznámenia, že príslušný orgán jeho nárok neuspokojí. Zo spisu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyplýva, že dňa 25.3.2017 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu oznámenia o neuspokojení nároku na náhradu škody. Žalovaná sa tak so splnením oprávnených nárokov žalobcu dostala do omeškania dňom tohto oznámenia, že tento nárok neuspokojí. Žalobca si však úrok z omeškania uplatnil odo dňa podania žaloby t.j. od 26.3.2017. Súd preto priznal žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania do zaplatenia vo výške 5,00 % ročne od 26.3.2017, teda tak ako si to uplatnil žalobca, a to zo sumy 1 859,53 eur, na zaplatenie ktorej súd žalovanú z titulu náhrady škody týmto rozsudkom zaviazal.

60. Vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur súd dospel k záveru, že v tejto časti nebola žaloba podaná dôvodne. Čo sa týka otázky nemajetkovej ujmy, tu je situácia opačná ako v prípade náhrady škody zo strany štátu vo vzťahu k trovám trestného konania nekončiaceho odsúdením, kde je táto povinnosť v zásade daná. Náhrada nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku vedenia trestného konania je v zásade vylúčená. Čo znamená, že je možná iba výnimočne, tak ako to má na mysli ustanovenie § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/>> V záujme fungovania spoločnosti je trestné stíhanie vedené v medziach zákona nevyhnutnou súčasťou výkonu verejných právomocí a od každého jednotlivca je dôvodné vyžadovať, aby sa mu v prípade odôvodnenej potreby podrobil. I keď je miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania vecou vysoko individuálnou, tieto subjektívne rozdiely nezakladajú výnimočnosť odôvodňujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ako bolo uvedené, trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom, a to i keď nevedie k odsúdeniu, je povinný strpieť každý. Nemožno preto v prípade, že neskončí odsúdením priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch len pre rozdiel v subjektívnom prežívaní trestného stíhania. Mimoriadny význam má v tomto smere prezumpcia neviny a najmä jej náležité vnímanie. Významne obmedzuje negatívny dopad samotného trestného stíhania na povesť a vnímanie stíhanej osoby jej okolím. Ak je napriek tomu obvinený vnímaný okolím negatívne len pre prebiehajúce trestné stíhanie, je to významnou mierou chybou tohto okolia, ktorému nie je princíp prezumpcie neviny dostatočne vlastný. Náhrady nemajetkovej ujmy priznávané „len pre stíhanie nevedúce k odsúdeniu“ pritom osvojovanie si správneho vnímania prezumpcie neviny v spoločnosti sťažujú. S priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sa totiž logicky vyjadruje významná ujma, čo samotné vedenie zákonného trestného stíhania byť nemôže pre svoju nevyhnutnosť pre fungovanie spoločnosti.

61. Nemajetkova ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a vedľa nepriaznivých dôsledkov môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu, či nezákonného konania, ktoré môže zasahovať do osobnostnej integrity poškodeného. Peňažná kompenzácia je v zákone označená ako spôsob subsidiárneho odškodnenia, ktoré nastupuje až

vtedy, ak nie je možné vzniknutú nemajetkovú ujmu uhradiť inak. Je nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby predstavuje zásah do osobnostných práv fyzickej osoby s tým, že každé trestné stíhanie predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv vymenovaných v čl. 10 Listiny základných práv a slobôd a to s prihliadnutím k tomu, že vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie je legitimované verejným záujmom na ochrane spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti. Trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dôsledky. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné kvantifikovať a vyčíslieť. Namiesto nej je možné poskytnutie zadosťučinenia s tým, že pokiaľ ide o vyjadrenie miery akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či v inom prostredí fyzickej osoby. Preto je potrebné prihliadať na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivosť jeho vplyvu na povesť poškodeného a doterajší spôsob života a podobne.

62. Úlohou žalobcu, preto bolo náležite preukázať, že práve vyššie popísaným trestným konaním došlo k takému závažnému zásahu do osobného života žalobcu, v prostredí, v ktorom žije a v spoločenskom uplatnení, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Základom pre priznanie tohto nároku bolo presvedčivo zistiť, že žalobcovi vznikla ujma v príčinnej súvislosti s rozhodnutím, ktoré bolo následne pre nezákonnosť zrušené. Možno prisvedčiť námietkam žalovanej, že už pred začatím samotného trestného konania dochádzalo k zmenám v osobnom živote žalobcu. Žalobca odišiel zo spoločnej domácnosti tvorenej s jeho manželkou a deťmi podal návrh na rozvod a následne bol rozvedený. Hlavným problémom bol konflikt s manželkou, ktorý vyústil do rozvodového konania. Následne a zároveň súbežne s trestným konaním prebiehalo konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (sp. zn. 4C/73/2014 - dátum podania žaloby manželkou dňa 28.4.2014, konanie skončené dňa 29.11.2016, návrh dohody na vyporiadanie máj 2013), čo potvrdil aj samotný žalobca. Z výpovedí svedkov navrhnutých žalobcom v tomto konaní vyplýva, že celé toto obdobie, kedy sa žalobca rozvádzať, kedy prebiehalo konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako aj trestné stíhanie bolo pre žalobcu veľmi stresujúce. Následne sa podľa výpovedí svedkov mal žalobca upokojiť a jeho stav sa mal zlepšovať. Svedkovia vo výpovediach potvrdili, že žalobca sa obával hlavne o to, že bude obmedzený na osobnej slobode. Z výpovedí svedkov bolo zrejmé, že najkritickejšim pre neho bol rok 2013. Žalobca sa mal u svojich kamarátov dopytovať na sprostredkovanie odbornej pomoci psychiatra, ktorú však nakoniec nevyhľadal. Žiadne lekárske potvrdenie o prípadných zdravotných ťažkostiach súdu nepredložil. Rovnako vo vzťahu ku svojmu podnikaniu, žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali, že došlo k zmenám v jeho podnikaní, k prípadnej strate alebo ukončeniu podnikania.

63. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva, ktorý stíha tú stranu sporu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a účastníkom tvrdená, bola v konaní preukázaná tak, aby ju súd mohol uznať za pravdivú. Keďže je dôkazné bremeno inštitútom procesného práva a má tiež jedine procesný účel, až vo svetle takej dôkaznej situácie, keď aktívny účastník bezozbytku splní si svoju povinnosť tvrdenia aj povinnosť dôkaznú vynikne procesný zmysel dôkazného bremena, pretože jeho pravým zmyslom je umožniť súdu vydať rozhodnutie aj v tých prípadoch, keď určitá skutočnosť, rozhodná pre výsledok sporu, nebola dokázaná, teda v prípadoch, keď výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú prijať záver ani o pravdivosti týchto skutočností, ale ani záver o tom, že boli rozhodne nepravdivé. Avšak aj v týchto prípadoch musí rozhodnúť v neprospech toho účastníka, v ktorého záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

64. Z takto vyššie popísaných zistených skutkových okolností súd dôvodil, že žalobca nepreukázal bez pochybností, že mu vznikla ujma výhradne v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, a nie aj v dôsledku inej skutočnosti, ktorá zodpovednosť príslušného orgánu nezakladá. Rovnako nemal súd za preukázané, že iná forma zadosťučinenia, ako úhrada ujmy v peniazoch neprichádza do úvahy, nakoľko aj samotné konštatovanie porušenia práva oslobodzujúcim rozsudkom sa javí byť dostatočným zadosťučinením.

65. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

66. O trovách konania súd rozhodoval podľa pomeru úspechu strán sporu (§ 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Žalovaná strana bola výrazne úspešnejšia, náhradu trov konania si však neuplatnila, preto jej nebola priznaná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP). Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

1/ Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

2/ Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

3/ Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.